

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elfojtott érintés**

1. Az elfojtott érintés

Szél-Kata

A lendkerék csikordulva lassult le, ahogy a műszakváltást jelző fémes sziréna végigbúgott a csarnokon. A nyomasztó gőzpára mögött János megtorpant; egy hirtelen görcs rántotta meg a lábát, s a korábbi sérülés nyoma a bordáin égetően lüktetett a piszkos munkásruha alatt. Térdre rogyott volna, de nem tehetette: a szektorfigyelő érzékelők azonnal jelezték volna a kieső teljesítményt.

– G534-es! Tartsa az ütemet! – szisszente fel Alinda halkan, de a hangjában már nem düh, hanem rémület bujkált.

A nagymama képtelen volt tovább tartani a kolónia elvárta hideg távolságot. Amikor meglátta a férfi elfehéredő arcát és megremegő térdeit, minden óvatosságot félretett. Tekintetéből eltűnt a konok elutasítás, helyét átvette egy eltemetett, mély aggodalom.

– János... – csúszott ki a száján a tiltott név, olyan halkan, hogy csak a szomszédos gép zaj nyelje el. – Kímélje magát, könyörgöm...

Alinda megdermedt. A nagymama soha nem szegte meg a számsor-szabályt. A lány látta, ahogy az idős asszony megkérgesedett ujjai a férfi ingujja felé nyúlnak, majd a félelem tizedmásodperc alatt visszarántja azokat. De ebben a félbehagyott gesztusban ott rejtőzött a megmaradt emberség minden melegsége. János bólintott, lenyelte a fájdalmat, s az elfojtott szeretet csendes erejéből merítve állva maradt.